

TÓBIÁS KRISZTIÁN

## Kisrózsifalva

*Minden szereplő a képzelet szüleménye, mindennemű hasonlóságtól a mindenható óvjon meg bennünket.*

### A FALU

Kisék (így, egy s-sel) a falu legősibb családjának számítottak. Kis Ignázt, megrögzött házasságszédelgő és Sorbonne-on képzett matematikus a 18. század elején érkezett ide, menekülve a törvény lesújtó keze elől. Egyetemi tanulmányát kénytelen volt idő előtt megszakítani, mivel közszeméremértésért üldözte a hatóság. Alaptalanul, természetesen, hiszen ő csak a tanulatlan tömeg életét szerette volna megszépíteni azzal, hogy kiállt Párizs főterére meztelenül, demonstrálva a leonardói arányokat. Szentül hitt benne, hogy ha a nép felfedezi önmagában a matematikai törvényszerűségeket, amelyek egyben a természet törvényszerűségei is, könnyebben elfogadják sorsukat, és ezzel megteremthető a világbéke. De a nép még nem volt elég érett minderre.

Kora este ért a minden nagyvárostól félreeső vidékre, leült az erdőszélen álló hatalmas szomorúfűz alá, és nézegette a völgyben elszórtan épített viskókat. Önma-ga szórakoztatására azzal töltötte az időt, hogy képzeletbeli párhuzamosokat húzott, merőlegeseket az egyik kéménytől a másikig, azzal próbálkozott, hogy hátha talál valami logikus rendszert a házak és a görék elhelyezésében. Mindhiába. Össze-vissza épült itt minden. Semmi rendszert, semmi logikát nem tudott fölfedezni. Embertelen, civilizálatlan, barbár vidéknek látta az előtte elterülő tanyát. Még aznap éjszaka óvatosan közelebb kúszott, és felgyújtotta az összes házat. Porrá égett az összes épület, békésen szunnyadó lakóival együtt. Mikor az utolsó tartógerenda is hamuvá lett, elégedetten nézett körül. Sima, szürke tájat látott immár, egy üres papírlapot, amire újjá lehet teremteni, rajzolni mindent, logikus egységek keretei között természetesen. Az imaházat kímélte meg egyedül, mint kiindulási pontot. Az tetszett neki. Fenn állt a domb tetején, kőből épült, amit isten tudja honnan szállítottak ide, hiszen közel s távol még kavicsot sem lehetett találni, nem hogy követ. Arról nem is beszélve, hogy a kő nem ég el, és mint civilizált ember, tisztában volt a saját korlátaival. Beköltözött, és elnevezte Kis-kastélynak. Még vizesárkot is ásott köréje, láncon felhúzható pallóval.

Hamarosan más telepések is érkeztek a környékre, a gondosan, egyenlő oldalú háromszögekre parcellázott földekre. Kis Ignázt pedig mint várnagy és hűbérúr,

apostoli király (ld. imaház) és könyörtelen fejedelem, és mikor mi, ahogy azt a helyzet megkívánta, és amely titulusokat alázattal viselt, uralkodott a kemény munkával megszerzett birtokán. Tizedet szedett, adót, vámot és természetesen a ius primae noctis-ra is igényt tartott, teljes joggal.

A háromszög alakú parcellák első pillanatra furcsának tűntek, de Kis Ignátz bölcs előrelátással oldotta meg a közbiztonságot. Úgy vélekedett, hogy minden probléma a hátsó kijáratokból adódik, hogy az embereknek hátsó kapujuk is van, és idővel hozzászoknak, hogy a hátsó kijáraton, észrevétlen somfordáljanak ki, és aki ezt teszi, az egyéb borzalmakra is képes. Így szépen egymás mellé illesztett hegyes háromszögekből tervezte meg a házsorokat, amelyeknek csak egyetlen oldaluk volt párhuzamos az utcával, és ezzel együtt csak egyetlen oldalon nyithattak kaput az utca felé. Ki kell tartani az elveink és a terveink mellett, mondogatta, a többiek meg majd megszokják.

Így népesült be Kis-kastély környéke és élt mindenki békében és boldogan. Előszörban Kis Ignátz utódai. Idővel már akkora befolyással bírtak, hogy mikor államosításra került sor, bár az államosítás az imaházat sem kerülhette el, a párt odafigyelt, hogy a mindenkori tanácselnök a Kis családból kerüljön ki, és a rezidenciát, illetve a kiutalt szállást ugyanitt, az egykori imaházban rendezzék be. Így semmi sem változott, mindössze annyi, hogy ezek után a rezsit és a tatarozást a központi költségvetésből lehetett finanszírozni, ami a tized és a sarc megszűnésével egyébként is jól jött Kiséknek.

Rendszerváltáskor, ekkor már Puskin telepnek hívták, az új szelek hatására, mert mindig vannak újabbnál újabb és fényesebb szelek, új nevet kellett adni a falunak.

Történt épp ekkor, hogy Kis Hugó tanácselnök lánya, Rózsi, aki nemrég még az itt elszállásolt orosz katonák közül remélt magának férjet, egy ködös hajnalon a főtéren álló régi kútba ugrott. Az ok egyszerű volt. Az orosz katonáknak el kellett hagyni az országot és a férjjelölt szőrös kozák úgy gondolta, legalább egy utódot hagy hátra itt, ajándékba, ahol békében tivornyázhatott, és verhetne agyba-főbe a helyieket évtizedeken keresztül. Tökéletes hely ez egy kozák kisbabának. Még aznap délután hanyatt döntötte a tyúkokat etető Rózsit a takarmányos zsákok tetején, majd dolga végeztével elhagyta a házat, és soha többé nem látták. Rózsi meg idővel, azon a bizonyos ködös hajnalon megszédült, ahogy az lenni szokott az állapotos asszonyoknál, megbotlott, és beleesett a kútba amely az egykori imaház, jelenleg immár polgármesteri rezidencia, takarmányraktár és illegális pálinkafőzde körüli kis vizesárkot látta el vízzel.

Idősebbik Fuharos Kálmán talált rá az árokban, ahová félrevonult a sás közé dolgát végezni, még mielőtt az ízfokozóként használt körtehéjat és csutkát talicskájával betolta volna az imaházba.

Kis Hugó tanácselnökből lett polgármester gondterhelten állt a hatalmas rézüst mellett. Büszke volt a külföldi receptúra alapján gyártott kukorica alapú főzeteire,

amelyekkel bátran dicsekedhetett, hogy ő bezzeg nem vizezi az alkoholt, de az oroszok távozása óta a tankokban használt, olcsón beraktározott fagyálló utolsó cseppje is elfogyott, a megsemmisülés felé sodorva az eddig jól bevált összetételt. Már épp nyúlt a vödör felé, hogy ő vesse az első liter vizet arra a lőrére, mikor Kálmán jajgatását hallva, mozdulat közben lemerevedett. Nem értette, ettől nagyobb baj még mi lehet. Kirohant az imaházból, át a pallón egyenesen a hang irányába.

– Mi a baj Kálmán? – kérdezte.

– A derekam, hogy enné meg a fene, ki akartam húzni a vízből, de becsípődött a derekam – jajgatott tovább idősebbik Fuharos Kálmán. A lányod, ott a lányod az árokban.

Hugó csak most vette észre a fehér, rózsákkal kivarrt, domborodó vásznat a sás között. Rögtön tudta, hogy ez ám még nagyobb baj.

Még alig múltak el a gyász hónapjai, mikor megérkezett a fővárosból az akadémiai állásfoglalás, Puskin mégsem volt akkora író, hogy itt egy egész falut nevezzenek el róla, magyar földnek magyar író kell. Ha nincs, akkor legyen bármi más, de legyen magyar.

A gyászoló apa, aki még csak most tanulta a demokráciát, rögtön össze is hívta a képviselőtestületet az imaházba, ahová erre az alkalomra különféle szalonbútorokat hozatott, kanapékat, sakkasztalt, plüssfoteleket. A falra vörös festékekkel, ebből volt még raktáron néhány hordónyi vésztartalék, hátha még kelleni fog, felírta nagy, kacskaringós betűkkel: Látványfőzde.

A kihelyezett testületi ülésen mindenki megjelent, kormánypárti, ellenzéki, független képviselő, mind ott tolongtak összekucorodva a rögtönzött szalonban.

– Tisztelt képviselőtársak – kezdte nyitóbeszédét –, Puskin élt, Puskin él, Puskin élni is fog mindannyiunk szívében, de mostantól itten változásokat kell eszközölni. Mielőtt azonban rátérnék a mondandóm lényegére, egy koccintással adózzunk a szovjet nép emlékének, amelyre oly régóta vártunk. Mármint, hogy emlékké legyen.

Egy választáson túl, már annyit pedzett a demokrácia nevezetű furcsa és feletébb kacifántos rendszerből, hogy ugyanazt egy kicsit másképpen kell csinálni. A nép jólétéért kell harcolni, küzdeni, dolgozni, mint eddig, de másképp. Most már úgy is kell tenni mintha. Ehhez meg épp kapóra jött a pálinkafőzde. Lehetett akciózni, pult alól a jobbikból tölteni meg mindenféle kedvezményeket tenni a biztos szavazóknak, és be is vált. Az első szabad választásokon nagy fölénnyel verte ellenfelét Schlickmayer Donát virágkertész mérnököt. Nem ellenfél, mondogatta, mit tud az adni a választóinak, rebarbarát?

Miután maradéktalanul leöblítették a szovjet nép emlékét, megköszöri a tor-kát, és folytatta a nyitóbeszédét.

– Képviselőtársaim, lehetne Petőfi is, az sokat kóválygott ebben az országban, akár ide is betérhetett a maga idejében, vagy lehetne Jókai is, az meg annak okán, hogy Petőfi barátja volt, aki lehet betért ide is, lásd előbbi felvetésem, jelképezhetné a mi szeretett falunk a barátságot is, Petőfi, Jókai és a nép barátságát, de azt hiszem,

tudunk mi jobbat is kitalálni. Most van lehetőségünk megmutatni, hogy mit is jelent a demokrácia. Számítok tehát egyhangú, demokratikus szavazatokra. De még mielőtt felvezetném az ötletet, ami, bízom benne, mindannyiótok tetszését el fogja nyerni, igyunk egyet Petőfire is, aki valaha minden bizonnal itt járt köztünk.

A kiszolgálószemélyzetnek meghagyta, hogy mindig töltsék tele az üres poharakat, egész addig, amíg újból meg nem szólal. Így is történt, sorra hozták, literszám a frissen főzött, még langymeleg pálinkát, és töltögették az egyre inkább kókadozó képviselőtársaknak. Majd, mintha véletlenül, odasúgta a mellette ülőnek, hogy a most felszolgált pálinka kész vagy, amiből most őt kiissza a társaság. Sok pénzbe fog ez kerülni. Ahogy az a sükettelefennél is lenni szokott, csakhamar arról suttozott mindenki, hogy az elfogyasztott pálinkát, a kihelyezett testületi ülés végeztével ki kell majd fizetniük, és bár eléggé részegek voltak ekkorra, azt még ki tudták számolni, hogy az alacsony, a demokratikus többség biztosítása miatt szándékosan alacsony képviselői fizetésből erre nem futja. Egyesek már a házukra terhelhető kölcsönök futamidejéről és kamatairól elmélkedtek, nézegették az időközben a sakkasztalra csempészett takarékszövetkezeti tájékoztatófüzeteket, mikor Hugó ismét megszólalt.

– Képviselőtársak, én azt javasolom, hogy szegény lányom emlékére, aki immár ténylegesen jelképévé vált a mi szabadság utáni vágyunknak, az életét adta hazánk felszabadulásáért, nevezzük el Puskin telepet Kiszózsifalvának. Mert ez jelkép. Mint a mi falunk. Kicsi is, rózsza is, ami itt virágzik a nagy lapály közepén. Ez jelkép, elv- és képviselőtársaim. És még mielőtt ezt szavazásra bocsájtánám, hallom, hogy az a szöbeszéd járja, hogy ki akarom veletek fizettetni az itt felszolgált pálinkát. Ebből egy szó sem igaz. Ugyanazt akarjuk mi mindannyian, azt, hogy a mi kis közösségünknek jó legyen, egyhangúlag erre esküdtünk föl, szavazzunk hát erre most egyhangúlag.

Egyedül Schlickmayer Donát hezitált egy rövid ideig, ő ugyanis egyrészt ellenzéki volt, másrészt megrögzött antialkoholista, de hamar belátta, hogy nem szavazhat szembe a saját frakciójával, és titkon abban is reménykedett, hogy ha látják, mennyire összezárnak ilyen sarkalatos témákban, talán néhány kormánypárti is áttáll közéjük.

Így történt, hogy a képviselőtestület, fennállása alatt először, és, mint azt a későbbiekben látni fogjuk, utoljára, diadalittasan és egyhangúlag szavazott, és így virradt a másnap a helyi képviselőtestület minden tagjára. Schlickmayer Donátot kivéve, aki azonban elkötelezettségét és csapatjátékos mivoltát bizonyítva, másnap reggel betért a kocsmába, rendelt két deci savanyúkáposzta-levet, majd kísétált a kopott falutáblához, és a nála is minden eshetőségre felkészülve raktáron lévő maradék vörös festékekkel, szép cikornyás betűkkel ráírta: Kiszózsifalva.

NIKON

Pékné Szukics Emília helyi önkormányzati képviselő asszony telefonnal a kezében idegesen sétált a nappaliban fel s alá.

Szerette a telefonját. Óvatosan kicsomagolta, a dobozát eltette a szekrény tetejére, a többi mobiltelefon-doboz mellé, amelyeket nagy szenvedéllyel gyűjtött, kapott apróbb szívességekért cserébe, elolvasta a használati utasítást pontról pontra, majd oroszul is elolvasta, és végül szótár segítségével az angol utasítást is leellenőrizte, hátha valamit félrefordítottak.

Mióta megkapta, lelkendezve újságolta mindenkinek, hogy ezen a telefonon sms szolgáltatás is van, meg számológép. Pontosabban számológép helyett digitron mondott, ezt a horvát tengerparton hallotta, ahol egyszer testvérvárosi látogatáson vett részt, így hallotta, digitron, és azóta ő is így emlegeti, idehaza meg persze senki nem értette, és mindenki csodálkozva nézte a fekete, nagy érintőkijelzős szerkezetet, amit elsősorban gyengénlátóknak fejlesztettek ki, és kedvezményes előfizetéssel árultak nyugdíjgazolás felmutatásával, de nagy volt, fekete, érintőkijelzős és komoly eszköz. Még digitron is volt rajta.

Biztonságban érezte magát, felszabadultan és legyőzhetetlenül. Soha nem volt mersze ellentmondani senkinek, szembeszállni senkivel. Félénk volt és óvatos. Tisztaiban volt a korlátaival, tudta, és frusztrálta is ez a mérhetetlen meghunyászkodás. De mióta telefonja van, ez is kezdett megváltozni. Szemtől szemben még most sem merészelt volna konfrontálódni, de telefonon már igen. Néha már elég ügyesen rendezte le utólagosan az ügyes-bajos dolgait.

Például hétfőn a varrónőjénél járt, és mikor a mindig mosolygó negyvenes Rózsika a szekrényből előkotorta a már hetek óta próbára váró kosztümet, látta, hogy a drága, helyi önkormányzati képviselői pénzen Bécsből hozatott kék-fehér csíkos anyagot rosszul szabták ki. Nem hosszanti, hanem keresztbe csíkos lett a végeredmény. Ez most karcsúsít, vagy nem karcsúsít? – kérdezte diplomatikusan erőltetett, kedves hangon, a tükör előtt méregetve magán a ruhadarabot. Rózsika beszélt valami szálirányról meg a megbeszélétekről, a Burda szabásminta kisbetűs instrukcióiról, de erre már Emília oda sem figyelt. Kedvesen megköszönte a munkát, megígérte, hogy a következő próbára időben jön, nem késik, nem utazik el, majd hazament, tárcsázta a varroda számát, és csak annyit hörgött bele: Ki van rúgva!

Fel s alá sétált a nappaliban. Ideges volt. Vedd már fel azt a kurva telefont. Minek az ilyenek telefon egyáltalán? Lehet, galambpostát kéne küldenem a szomszédba. Mégiscsak falun vagyunk, még nem ért el mindenkihez a civilizáció.

Szia Szukicska, szólalt meg a telefon túloldalán Savanyú Enci, a vegyesbolt tulajának mindig unatkozó, ezzel együtt unott hangú kis felesége.

Na végre, szólalt meg Emília, végre felvetted.

Szukicskám, nyugodjál már meg, integettem az ablakból, csak nem vetted észre. Kérsz kávét?



Emília leült a fotelba. Nem Encikém, nem kérek kávé, nem kérek semmit, csak annyit, hogy hallgass már meg, legalább te hallgass meg.

A Szukicskám becenév csak a nagyon közeli barátoknak volt megengedett, és a nagyon távoli képviselőkollégáknak a konvencionálisabb hangzású Szukics asszony. A barátoknak természetesen azért, mert még gyerekkori barátok, már akkor ismerték egymást, mikor még a férje Pék Donát kereskedelmi utazó az Alföldön terítette az Izraelből importált tisztítószereket, a távoli kollégák előtt meg jobban hangzott a Szukics képviselőasszony megnevezés, mint a Pék. Pék névvel nem lehet képviselni. A Szukics név egyébként is adott neki némi eleganciát, tekintettel a könyvkiadóra, ismerősen cseng, és aki könyvet ad ki, az általában intelligens, olvasott, művelt. Tudta, hogy ennek a műveltségnek a szellője őt is, az ő orcáját, egész karakterét is megérinti, ha mindenhol, ahol az lehetséges volt, értsük ezalatt, ahol a férje nem volt jelen, Szukics Emília helyi önkormányzati képviselőként mutatkozott be.

Encikém, drága Encikém, mondta félig-meddig zokogva a telefonba. Hogy ezt is meg kellett érnem. Hogy én milyen szerencsétlen vagyok.

Te vagy szerencsétlen? kérdezett vissza a szomszédasszony meg sem várva, hogy végigmondja. Neked státuszod van Szukicskám, szimbólum vagy minálunk, de én... én csak egy kettőspont vagyok egy ponyvaregényben. Egy kettőspont, ami előtt elmondják, hogy mi lesz, és ami után elmondják, hogy mit mondanak. Te panasz-kodsz? Neked mindened megvan.

Ne kezd már te is. Betemettük. Nincs. Nem is volt.

Emília ezzel a nemrégiben szárnyra kelt pletykára utalt, ami szerint egy dízel-motoros mercédész rejtegetnek a pincéjükben, arra várva, hogy megnyerjék a közelgő választásokat, és diadalmasan vonuljanak végig a kövesúton kis trikolór zászlócskával a visszapillantó tükrön. Mikor a fülébe jutott a történet, az első teendője volt, hogy hozatott két utánfutónyi jó, sárga, agyagos földet és betemettette a pincét, mindenestül. Még a télire elvermelt sárgarépát sem kímélte. Amikor elmentek a munkások, kiengedte a tyúkokat is. Szarjanak csak oda arra a pincelejáróra. Volt pince, nincs pince. Volt pletyka, nincs pletyka. A mendemondák elhalványultak, de néhányan azért sejteni vélték, hogy mégiscsak lehetett valami abban a pincében, ha már semmit nem hozott fel, nem pakolta ki a pincét, csak úgy bedöntötték a lejáron azt a rengeteg földet. Lehet, hogy az unokáiknak rejtegetik. Igaz még kicsik, de egy ilyen autó nem lesz elavult sohasem, legvégső esetben oldtimer, de elavult, diatjamúlt az sosem.

Jól van, na, drágám, monddad csak, mi nyomja a szívecskédet.

Az útfelújítás. Tudod, a Pitypang utca. Most jövök az egyeztetésről és majd felrobbanok. Tudom, fel fogok robbanni.

A szomszéd ablak hatalmas csattanással becsukódott. Emília felugrott a fotelból, és kinézett az ablakon. A tulsó ház ablaka mögül Enci integetett vissza rémulten.

Szia!

Szia, Encikém. Megtennéd, hogy átmegy a másik szobába? Vagy még jobb, le a földszintre, ki a hátsókertbe. Tudod, telefonálunk, és ha telefonálunk, nem bámuljuk egymást. Nem illik bámulni. Ez a lényege a telefonnak.

Enci hátrálni kezdett, szép lassan eltűnt a látótérből.

Így jó, Emikém? Így már nem látlak. Jó lesz így?

Jó. Na, figyelj ide, Pitypang utcai útfelújítás. Összehívtak bennünket ma egy egyeztetésre. Volt kávé meg ásványvíz...

Tudom, Emikém, reggel beállított hozzánk a sofőr Pityu, és vitt a boltból tíz liter ásványvizet meg egy kiló kávé. Tudtam, hogy ez jelent valamit. Tudtam.

Helyes, tudod, hogy legközelebb is melyik számot kell bekarikázni, és akkor nem lesz baj az önkormányzati megrendelésekkel.

A kölcsönös haszonnal járó együttműködés iskolapéldáját láthatta a kedves ka-landor, ha idetévedt Kisorózsifalvára. A helyi önkormányzati képviselők mind, egytől egyig a pedagógusok és a szociális munkások közül kerültek ki. Nem kérdés, hogy melyik számot kell bekarikázni a választásokon, ha azt akarta a szülő, hogy az iskola udvarán ne az ő gyereke szedegesse össze a sportpályán szétdobált almacsutkákat, vagy vakarja az iskolapad aljára ragasztott rágógumit. Ugyanígy ismerték a helyes karikázás szabályát azok a nyugdíjasok is, akik a létminimumtól bőven elmaradt nyugdíjuk mellé számítottak a nyugati országok által küldött segélycsomagokra, konzervbefőttekre, lisztre, cukorra. Egyszer még mobiltelefon is volt a dobozban. A falu első mobiltelefon-tulajdonosa az öreg Mária néni volt, aki két héttel a segélyosztás után meg is halt. Utolsó kívánsága volt, hogy a telefonját és a műfogsorát tegyék mellé a koporsóba, egy ideig még csipogott a telefon, aztán végleg lemerült. Egyszerű volt, kiszámítható és békés a politikai közélet. Csak néhány újonnan ideköltözött városi fiatal házaspár, akik a biogazdálkodás vagy mifene elkötelezett hívei – a falusi szlengben egyszerűen csak hippik – voltak, zavarták meg a nyugalmat. A polgármester a pártegyeztetéseken nyugtatgatta a képviselőket. Ellenzék is kell, ugyebár, nem sok, de kell. Ez így demokratikus.

Na de ezen az egyeztetésen nagyon felhúztam magam, folytatta Pékné Szukics Emília helyi önkormányzati képviselő a történetet. Milyen világ ez, hogy az ellenzékben sem lehet megbízni? Most mondd meg. Milyen világot élünk?

Szukicska, ne haragudj, de egy kicsit gyorsabban mondd, mert odaég a paprikás krumpli.

Ezért hívtalak telefonon, Encikém, te csak menj és kevergesd, engem nem zavar, ha te közben kevergetsz, de ezt valakinek el kell mondanom. Ki kell öntenem a szívet, és te vagy az én legeslegjobb barátanom, akinek nyugodtan önthetem. Kevergesd csak nyugodtan.

Várjál, majd kihangosítalak.

Ez a „kihangosítalak” nagyon tetszett Emíliának. Látott már ilyet a tévében, amikor a filmben az amerikai elnök az ovális irodában megnyomta az íróasztalán a hangszóró gombját, és máris lehetett konferenciabeszélgetést tartani. Ez kellene ide

is, tűnődött el, lehetne nekünk is konferenciázni, miközben a képviselő kollégákkal házimunkázunk. A vasalás úgyis olyan unalmas, legalább elütnénk valamivel az időt.

Te, Enci, azt hogy kell?

Hát van itt rajta egy hangszóró gomb, azt kell megnyomni.

Már épp kereste volna azt a bizonyos gombot, amelyiket meg kell nyomni, mikor eszébe jutott, hogy ezt, amit most mondani akar, mégsem lenne jó kihangosítani, ez még csendben is kínos.

Tehát a Pitypang utca. Tudod, megnyertük a tendert, és felújítjuk az utakat.

Ez a tender szó is tetszett neki, csakúgy, mint a digitron. Művelt ember választékosan beszél.

Megnyertük a tendert. Ez eddig jó is lenne, de leszóltak a pártból, hogy a Fuharos Kálmánékat kellene megbízni. A Fuharosékat. Akinek az apja egy szál talicskával működtette a szállítmányozási vállalatát, egész addig, amíg Kálmánka ki nem járta a nyolc elemi. Aztán kapott egy kis pléhtalicskát, és az árakat is felemelték, mintha egész talicskaflottájuk lett volna. Mári néni naponta velük hordatta az almát meg a retket. Most meg ide jutottunk. Főntről leszólnak, és mi meg ugorjunk. Hát ezért vagyok én képviselő, hogy főntről leszóljanak? Én, kérlek, dönteni vagyok ott a hivatalban. Tudod, Encikém, dönts a tőkét. Én dönteni akarom azt a tőkét, el is dönténém, ha engednék. De persze amikor megnyerünk egy ilyen tendert, elvégezzük a pizskos munkát, akkor leszólnak.

De mi köze van ennek az ellenzékhez?

Hát csak annyi, hogy mikor ezt így előadta a polgármester, csak lapultak. Milyen ellenzék ez. Legalább ők tiltakozhattak volna. Azért hagyjuk őket, hogy legyen ellenzék, hogy tiltakozzanak helyettünk is. Nálunk fegyelem van. Ha valaki nem tartja magát ehhez, akkor azt szankcionálják. Már láttam szankcionált képviselőt, ne akard tudni, az szörnyű volt, nagyon szörnyű.

Emíliának hirtelen remegni kezdett a keze. Letette a telefont, és a kötényéből előhalászott egy zsebkendőt, hogy megtörölje a homlokát. Kopogás hallatszott az ablak felől. Odanézett. Enci integetett a szomszéd ablakból mosolyogva. Emília ismét felvette a telefont.

Leég a krumpli.

Jaj, de kedves, hogy aggódsz értem, nem kell. Felöntöttem vízzel. De mi a baj a Fuharosékkal? Kikupálták magukat. Addig tolták, zörgették azt a talicskát, hogy végül még a párt is fölfigyelt rájuk. Nincs ezzel semmi baj szerintem.

Nincs? Azt mondod, nincs? Hát hogy képviseljem én a népet? A szavazóimat, akik megválasztottak. Hogyan? Ha egyszer csak főntről leszólnak. Az ellenzék meg lapul. Értem én, hogy Fuharosék a legolcsóbbak. Azt is értem, hogy helyben vannak, és ide fizetik majd azt a rengeteg adót, nem is ezzel van a gond, hanem hogy engem megaláztak. Ezek után hogy vegyem fel a fizetésem, ha meg sem dolgoztam érte, ha

csak azért adják, hogy bólogassak, ha engem nyilvánosan megaláznak, ha azt sugallják, hogy én még arra sem vagyok méltó, hogy döntsek egy tender ügyében?

Szukicska, nyugodj meg, ne idegesítsd fel magad. Emlékezz Tóni bácsira, úgy akarsz járni, mint ő? Megállt a szíve a sok idegeskedéstől. Az autópályán egyenesen nekihajtott a tejeskamionnak, és nem volt neki elég, hogy meghalt, aznap még az egész megyében őt szidták, amiért elmaradt az iskolatej. Megríkatott több száz kisgyereket. Na, neki aztán nem fognak szobrot állítani. Pedig jó ember volt.

Mért, nekem fognak? Ha igen, akkor csak azért, hogy a Rózsitól kötelezően megrendelendő koszorúkat el tudják helyezni valahol. Én még szobornak is csak egy indok lennék.

Rózsának varrodája van, nem?

Két hete nyitott egy virágüzletet is. Tudod, ő azért mégiscsak sok szavazatot hoz, ha több üzlete van, többen járnak hozzá, és több lesz a szavazat is. Ez politika kérék, nehéz ügy. El sem tudod képzelni, milyen nehéz. Jut eszembe, fel kell hívnom, hogy bocsánatot kérjek tőle. Hétfőn elgurult a pirulám, mert elszabta a kosztümmet, de ugye nem tehetem meg, hogy kirúgjam. Márpedig megtettem, és most bocsánatot kell kérnem tőle. Ezt már elszabta, de ha nem kérek tőle bocsánatot, nincs szavazat, ha nincs szavazat, nem leszek képviselő, és ha nem leszek képviselő, esélyem se lesz még egyszer Bécsből ruhaanyagot hozatni.

Meg nekünk is hiányoznál Szukicskám, ne feledd. Már úgy megszoktunk. Mikor a delegációval elutaztál Horvátországba, most bevallom neked, még a tévét is kikapcsoltam, hiányoztál a közvetítésből. Ott árválkodott az a szegény szék nélküled, csak a mikrofon meredezett gazdátlanul, rossz volt nézni. Inkább kikapcsoltam.

Édesem, tudod, hogy te vagy az én legeslegjobb barátnőm? Muszáj volt mennem. El sem tudod képzelni mit vakaróztam. Az a sós tengervíz teljesen kiszárította a bőrrömet. Persze erről is elkezdtek pletykálni, hogy annyit napoztam, hogy teljesen leégtem ott a tengerparton. Tudod, nekem ez kötelesség. Ha ide jön testvérvárosi delegáció, elvisszük őket a Tibi-pajtába lovakat simogatni, megetetjük őket bikatókepaprikással, mert ez a mi kuriózumunk, nekik meg tengerük van. Illik megnézni. Ez diplomácia.

Meg magadat mégsem tudod elásni a pincébe...

Na ne viccelj. Ez még viccnek is rossz.

Erről jut eszembe, Steve-et már egy ideje nem látom a közvetítésekben.

Fű István, alias Steve okleveles biokertész néhány éve költözött Kisorózsifalvára. Nem mintha túlságosan megtetszett volna neki a falu, de az alacsony vidéki ingatlanárak miatt csak itt tudott házat, földet vásárolni. Kihasználva a gazdasági világválságot elég takaros kis tulajdont szerzett. Természetesen, mint ahogy a falubeliek hívták őket, gyűttment migráns hippit, csakis az ellenzék soraiban kaphatott helyet, akiknek oly mindegy volt, kicsoda-micsoda, a lényeg, hogy egy új taggal bővül a hatalom megdöntésére felesküdték táborra. Steve nem akart politikailag állást foglalni, az volt az álma, hogy teljesen visszavonulva olyan káposztát fog kifejleszteni, vagy

hogy a csudába mondják, amire nem másznak rá a csigák. Csigamentes káposztát. Így alakult. A helyiek nem nagyon akartak vele szóba állni, a pékségben eléfura-kodtak, a hivatalban mielőtt sorra került volna, a dolgozók épp akkor mentek el ká-vészünetre stb. Lassan rá kellett döbbsennie, hogy össze kell fognia a többiekkel. A „hippikkel”. Fű István-Steve azonban néhány hete eltűnt. Nem járt boltba, hivatal-ba, önkormányzati egyeztetésekre, egyszerűen felszívódott.

Steve cserben hagyott bennünket. Látod, mondom én, még ellenzéknek se jók ezek.

Szukicskám, nem akarok én hírbe hozni, de amikor hozták a földet a pincédbe, én mintha őt láttam volna itt az utcában. Itt sétálgatott fel s alá egy fényképezőgép-pel. Ugyanolyan Nikonom van nekem is. Születésnapomra kaptam, hogy fényképez-zek, ha nyaralunk, meg az Alpokban is telente. Olcsóbb, mint felvásárolni a fél szu-venírboltot, szokta mondogatni a férjem. Aztán meg lehet a képeket mutogatni meg nézegetni egész évben. Steve Nikonja tűnt fel, mert nem egy olcsó darab. A konyha-pénzből kellett félretennie az uramnak, hogy meg tudja venni a születésnapomra. Na, utoljára itt láttam a Steve-et. Aztán meg eltűnt.

Encikém, felejtsd el. Biztos exportálta magát is a káposztáival együtt, nem olyan nagy cucc. Kemény vidék ez, nem a városiaknak való. Eddig bírta.

Nekem akkor is furcsa.

Pékné Szukics Emília önkormányzati képviselő hangja egyre idegesebbé vált.

Hagyd abba! Én vagyok a képviselő, és nekem kötelességem tudni, hogy mi van a választóimmal, figyelek rájuk, még ha ellenzék is. Ha azt mondom, hogy exportálták, akkor exportálták. Te csak foglalkozz a paprikás krumplival, meg hogy engem hall-gass, neked ez a dolgod. Nekem meg, hogy figyeljek az exportra.

Jól van, na. Ne idegesítsd fel magad, mert ráncos lesz tőle a homlokod.

Hogyne idegesíteném fel magam. Olyan jó lenne, ha ebben a faluban mindenki a maga dolgával foglalkozna. Mi meg majd foglalkozunk mással. Azért fizetnek.

Szukicskám, inkább akkor mesélj arról az útfelújításról. Pitypang utca...

Egy perc néma csend következett. Emília elvette a fülétől a telefont, és idegesen bámult maga elé. Nikon, gondolkodott, az tényleg jó márka, ez a telefon is jó képe-ket készít, sok megapixel van benne, emlékezett vissza az eladó szavaira. Vajon a Nikonban is van megapixel? Biztos, ha már ennyire dicsérik, ha már Encinek is van, pedig ő csak háztartásbeli. Majd hirtelen ismét felemelte a telefont.

Encikém, az utat felújítják, majd küldök fotókat, most mennem kell.